

פניני השבוע

יו"ל לע"נ הרה"ח רבי ברוך בענדיט ב"ר משה נחום ליכטנשטיין זצ"ל

משגיח רוחני דישיבת "שער אליעזר" קרעטשניף

בעזה"ת, פרשת תרומה תשע"א

ויקחו לי תרומה (כ"ה - ב')

ובתנא דבי אליהו (פ"ז) "כיון שאמרו ישראל נעשה ונשמע מיד אמר הקב"ה ויקחו לי תרומה". פי' כשאמרו ישראל "נעשה" עדיין אחזו ברוב ענותנותם כאילו לא עשו עדיין כלום וצריכים הם עדיין ל"נשמע" להתחיל הכל מבראשית, מיד אמר הקב"ה ויקחו לי תרומה כי בעבודה כזו אני חפץ, זה ירים לי תרומה כי זוהי עבודה תמה.

(כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

ויקחו לי תרומה (כ"ה - ב')

ע"ד משל בענין החתונה, כי כל הענין וההכנות וצרכי החתונה הוא רק לשמח חתן וכלה, ויש כמה אנשים שתופסים הטפל, ובאים רק לאכול ולשתות ומשליכים העיקר, והנמשל, הכל מה שברא הקב"ה בעולמו, הוא לתכלית המכוון, כדי לייחד חתן וכלה, והחכם עיניו בראשו, והוא מסתכל ועוסק תמיד רק לייחד חתן וכלה, שהוא יחוד קוב"ה ושכינתיה, ומשליך כל תענוגי העוה"ז, וזה הפירוש "ויקחו לי תרומה" לשון הפרשה, היינו, שמפריש עצמו מן הטפל "לי לשמי".

(דגל מחנה אפרים)

ויקחו לי תרומה (כ"ה - ב')

הדא הוא דכתיב "כי לקח טוב נתתי לכם תורת אל תעזובו" (שמ"ר ל"ג - ו). השי"ת נטע בכלל ישראל כח מיוחד שיוכלו להיות בעלי תשוקה ורצון אליו, אפילו "לקח טוב" זה, הלקיחה הטובה שיוכל להיות "ויקחו לי תרומה" גם הוא ניתן מהשי"ת על ידי כח מיוחד, יש להשתדל שלא לעזוב כח זה, "אל תעזובו" את הלקח הטוב שנתתי לכם.

(חידושי הרי"ם)

ויקחו לי תרומה (כ"ה - ב')

הדא הוא דכתיב כי לקח טוב נתתי לכם תורת אל תעזובו (שמ"ר ל"ג - ו). קשה היה לבעלי המדרש, מפני מה לא כתוב "ויתנו לי תרומה" אלא "ויקחו", על כך מעיר המדרש שאין כאן קושי, שמצוי לנו פסוק דומה שנאמרה בו קיחה במקום נתינה, "כי לקח טוב נתתי לכם", והרי ראוי היה לומר "כי מתן טוב נתתי לכם".

(הגר"א מוילנא זיע"א)

וכן תעשו (כ"ה - ט')

וברש"י הקדוש "לדורות". חייב אדם מישראל לדעת שאין בכוחו לפעול בעצמו מאומה, אם אין מסייעים לו מן השמים, אפילו את המשכן לא היה ניתן לבנות אלא ע"י "ככל אשר אני מראה אותך" (כ"ה - ט'), אם מאמינים בכך באמונה שלימה ואיתנה, וצריך לדעת ולהבין כי גם לדורות, בכל העתים יכולים בני ישראל לעשות כל אחד לעצמו משכן עבור מצבו המיוחד, אף שאין כוחו איתו, עליו רק לשאוף לכך באמת, כי אז יסייע השם יתברך בידו שיוכל, כמו שהיה במשכן, "וכן תעשו" - לדורות

(ישמח ישראל - אלכסנדר)

ועשו ארון עצי שיטים (כ"ה - י')

איתא בגמרא (יומא כא) "מקום ארון אינו מן המדה". מסופר: בימיו של המגיד הקדוש ממעזריטש זיע"א, דר במעזריטש בעל הבית שהיה גם עשיר וגם למדן, והיה עוסק כל ימיו בתורה ועבודה, ואשתו היתה עוסקת בחנות השייכת להם, רק לשתי שעות ביום היה גם הוא נכנס לחנות, ושאר היום היה יושב בבית המדרש, והאיש היה מתנגד לדרך החסידות, ולא ראה את פני המגיד.

פעם אחת הלך באשמורת הבוקר של ערב שבת קודש לבית המדרש, ומצא שם אברכים אחדים שאינם מבני העיר שיושבים ולומדים בהתלהבות, שאלם האיש: מאין אתם ומה מעשיכם? השיבו לו שבאו אל הרבי. נמלך האיש בדעתו, הנה אנשים ממרחק באים אל המגיד, ואני דר בעיר הזאת ועדיין לא ראיתו אפילו פעם אחת, את זמן הלימוד בתורה אין כדאי לבטל בשביל כך, אבל אבטל פעם אחת את הליכתי לחנות ואלך להקביל פניו. כשבא אל המגיד נתרגש מאד מזיו השכינה והדרת הקדושה שחפפה על פניו, והתחיל מני אז לבטל גם את שיעוריו בתורה בשביל להסתופף בצלו של המגיד, ונתקשר אליו בכל המסירות כאחד החסידים המובהקים.

גלגל ההצלחה נהפך עליו מאז ועסקיו ירדו מטה מטה עד שנתדלדל רח"ל, לא יכול עוד האיש להתאפק, ופנה אל רבו, המגיד הקדוש, בשאלה: למה מאז שנתקבלתי אל הקודש ירדתי ממצבי? השיבו המגיד: הרי למדן אתה, ובוודאי ידוע לך מאמר חז"ל "הרוצה להחכים ידרים, להעשיר יצפין, וסימנך שלחן בצפון ומנורה בדרום", אשאלך איפה, מה יעשה האיש שרצונו להיות גם חכם וגם עשיר? הלא רב המרחק בין צפון לדרום?, שתק האיש ולא ענה דבר. אמר לו המגיד: אם האדם משים עצמו כאין וכאפס הוא נעשה רוחני, ורוחני אינו תופס מקום, ויוכל איפה להיות גם פה וגם שם. ירדו הדברים לחדרי לבו של האיש, ומאז והלאה נעשה שפל ברכ ועניו, וההצלחה חזרה אליו כמקודם.

ועשית שולחן עצי שיטים וגו' (כ"ה - כ"ג)

ודרשו חז"ל (חגיגה כ"ז) "בזמן שבית המקדש קיים מזבח מכפר על האדם, עכשיו שולחנו של אדם מכפר עליו", והכונה, כשאדם הוא טוב עין, ומטיב ומאכיל עניים על השולחן, ולכן מנהג חסידים שבצרפת, שעושים משולחנם ארון לקבורה, להורות כי האדם לא ישא מאומה בידו, כי אם הצדקה שעשה בחייו, והטובה שהוא מוטיב על שולחנו.

(רבנו בחיי)

פניני השבת

הקרשים של המשכן מתיחסים אחר יעקב אבינו, יעקב אבינו נטע ארזים במצרים, וכשמת, ציוה לבניו להעלותם עמם, ענין הקרשים הוא לחבר את אור התורה לעשיה, ובמה שאמרנו מענין יעקב, שהוא המחבר והמקשר, כנ"ל, יש לומר, מה שידוע בזוה"ק, שהסעודה השלישית בשבת מתייחסת ליעקב אבינו, והוא המקשר את השבת לימות החול היינו, שהשבת יופיע ויאיר גם לימי החול, ומיני שיתיה יומין מתברכין, ענין הקרשים המחברין את היריעות והאדנים, כנ"ל.

(שם משמואל)